

откри новъ свѣтъ, непознатъ до тогава на мене. Азъ научихъ, че не само моятъ татко пие, че има и много други като него, които сжщо пиятъ. Но има по свѣта и други люде, които не пиятъ и се борятъ противъ пиянството. Най-много ми падна на сърдце разказътъ за безпредѣлната любовь на едно момченце къмъ неговото семейство и какъ то съ рискъ на живота си спасило отъ гибелъ своя баща, който пиелъ. Обрзътъ на това момченце така запали сърдцето ми, че азъ усѣтихъ, какъ кръвта зашумѣ въ жилитѣ ми и се почувствувахъ много силенъ. Помислихъ си, че и азъ трѣбва да помогна на моя баща — да не пие и да гледа своето семейство. Календарчето носѣхъ винаги съ себе си. А вечеръ го слагахъ подъ възглавницата си.

Веднѣжъ, когато четѣхъ на братчетата си нѣщо отъ календарчето, татко ме издебна, дръпна календарчето и извика:

— Отъ кжде си взелъ това нѣщо?

— Подариха ми го.

— Кой?

— Отъ кооперацията...

— Проклетници! Да ви хрантутя азъ васъ, а вие да четете книгитѣ на тѣзи, които копаятъ гроба ви. — И татко разкъса календарчето на малки парчета. Азъ изписахъ:

— Татко, календарчето!.. Недей... Думитѣ ми замръзнаха на устата отъ тежкитѣ таткови плесници. Татко продължаваше да реве:

— На ти на тебе едно календарче, че да ме запомнишъ!... Азъ понесохъ боя, но станахъ още по-упоритъ. Образътъ на момченцето отъ календарчето не излизаше изъ ума ми и ме сгрѣваше въ най-тежкитѣ мигове на моя животъ. Азъ заживѣхъ съ вѣрата, че рано или късно ще спася нашето семейство. И когато моята душа се тресѣше отъ толкова мрачни предчувствия, разчу се, че въ горния край на нашето село се открива новъ кооперативенъ магазинъ. Изведнѣжъ ми дойде на умъ: не може ли татко да бжде магазинеръ? И вечеръта, когато управителниятъ съветъ на кооперацията трѣбваше да назначи магазинеръ, азъ се явихъ предъ него и съ сълзи на очи молихъ, да назначатъ татко магазинеръ, като имъ казахъ, че това става безъ татково знание и, че, ако узнае той за моята постѣпка, ще ме бие до смъртъ.

Следъ нѣколко дена при татко се явиха люде отъ кооперацията и го помолиха да стане кооперативенъ магазинеръ. Отначало татко отказа, но после се съгласи. Престана да пие. И нашето семейство заживѣ отново спокойно.

Много години минаха отъ тогава. Много нѣща се случиха въ моя животъ, много нѣща се изличиха отъ паметта ми, но споменътъ отъ малкото, розово календарче ще грѣе въ сърцето ми, докато бжда живъ.

Димчо Оцетаровъ